

Arrest

nr. 149 019 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 20 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 30 oktober 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 30 oktober 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EVALDRE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 augustus 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 30 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag

onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 20 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

*M(...), K(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: (...)
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 04.02.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 13.12.2013. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 13.12.2013 (zie bevestiging arts dd.29.10.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 04.02.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 06.08.2014 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en gezien de genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 07.02.2014 van haar asielprocedure werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§3 van de wet van 15 december 1980). (...)"

1.3 Op 30 oktober 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 20 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"(...) De mevrouw,
naam : M(...)
voornaam : K(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Angola*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.02.2014 (...)"

1.4 Op 30 oktober 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de derde bestreden beslissing, die op 20 november 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*"(...) De mevrouw,
naam : M(...)
voornaam : K(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Angola*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar;

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.02.2014. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat ze stappen zou ondernemen om terug te keren naar haar land van herkomst. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het betrekking heeft op de tweede en de derde bestreden beslissing.

2.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid immers "een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een feitelijke uiteenzetting, in de hoofding van haar enig middel een aantal bepalingen en beginselen opsomt die zij geschonden acht

en vervolgens aangeeft dat de bestreden beslissingen werden betekend en de gemachtigde zodoende zijn willekeurige macht toepaste. De daaropvolgende uiteenzetting van de verzoekende partij bij dit enig middel heeft echter slechts concreet betrekking op de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij laat na haar uiteenzetting te betrekken op de tweede en de derde bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, zodat zij niet aangeeft op welke manier de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen door de twee laatstgenoemde beslissingen zouden geschonden zijn. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het verzoekschrift met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing geen middel bevat in de zin van voormeld artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en in deze mate zodoende onontvankelijk is.

Ter terechtzitting gedraagt de verzoekende partij zich in dit verband naar de wijsheid, zodat aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk wordt gedaan.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, daar waar het betrekking heeft op de tweede en derde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de klaarblijkelijke beoordelingsfout, de onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden en de schending aan van de artikelen 9ter en volgende van de vreemdelingenwet, artikel 75 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 30/10/2014 tegen mijn verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekster op 20/11/2014 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster;

2.Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;

Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;

Dat de arts-attaché concludeert dat de aandoening van betrokkene niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 13/12/2013 waarvoor DVZ op 04/02/2014 reeds een beslissing heeft genomen;

Dat het blijkt uit het medisch attest d.d. 11/07/2014 dat de aandoening van betrokkene verschilt;

Dat ook mijn verzoekster heeft een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing van DVZ van 04/02/2014, er is nog nu geen beslissing voor die verzoekschrift;

Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoekster rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen."

3.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 75 van het vreemdelingenbesluit inroept, dient te worden vastgesteld dat zij deze bepaling slechts vermeldt in de hoofding van haar enig middel, maar hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat. Zij verduidelijkt dan ook niet op welke wijze de eerste bestreden beslissing voormeld artikel 75 zou schenden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' werd gesteld, dient te worden vastgesteld dat het enig middel in deze mate dan ook onontvankelijk is.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM inroept, dient te worden vastgesteld dat zij in dit verband in haar uiteenzetting slechts stelt dat zij de toepassing van voormeld artikel 3 meent op te roepen, dat elke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op het EVRM gebaseerd is en dat voormeld artikel 3 geschonden is, maar zij maakt niet duidelijk op welke manier haar verdere uiteenzetting concreet op artikel 3 van het EVRM moet of kan betrokken worden, zodat niet duidelijk gemaakt wordt op welke manier de eerste bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Ook in deze mate is het enig middel dan ook onontvankelijk.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Daar waar de verzoekende partij de klaarblijkelijke beoordelingsfout, de onvoldoende motivering en dus de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden inroepen, beroept zij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Daar waar de verzoekende partij de schending inroept van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak, beroept zij zich op het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De *in casu* relevante bepalingen van voormeld artikel 9ter luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

De eerste bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij zich in haar aanvraag van 6 augustus 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die aanleiding heeft gegeven tot de eerste bestreden beslissing, heeft beroepen op elementen die zij reeds in een eerdere aanvraag van 13 december 2013 heeft ingeroepen, aanvraag die aanleiding gaf tot een beslissing van 4 februari 2014. Er wordt daarbij verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 29 oktober 2014, waarin deze bevestigt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de ambtenaar-geneesheer heeft geconcludeerd dat haar aandoening niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de “9ter aanvraag” van 13 december 2013. Vervolgens geeft zij aan dat uit het medisch attest van 11 juli 2014 blijkt dat haar aandoening verschilt. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich tot deze stelling beperkt en geenszins uiteenzet waarom zij meent dat dit het geval is. Door louter te stellen dat haar aandoening verschilt, terwijl de ambtenaar-geneesheer (en zich daarop baserend de gemachtigde) heeft gesteld dat deze aandoening niet verschilt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat sprake zou zijn van een materieel motiveringsgebrek, een gebrek aan zorgvuldigheid of een schending van artikel 9ter en volgende van de vreemdelingenwet. Het is niet aan de Raad om uit de gegevens die blijken uit het administratief dossier te distilleren op grond waarvan de verzoekende partij van mening is dat haar aandoening, in tegenstelling tot wat in het advies van de ambtenaar-geneesheer en de eerste bestreden beslissing gesteld wordt, wel zou verschillen van de aandoening waarop zij zich reeds eerder heeft beroepen.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke manier het in het licht van de concrete motivering van de eerste bestreden beslissing relevant zou zijn dat de hoedanigheid van specialist van de ambtenaar-geneesheer niet vermeld wordt.

Tevens stelt de verzoekende partij dat nog geen beslissing werd genomen met betrekking tot het beroep gericht tegen de beslissing van 4 februari 2014. Er dient echter te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij tegen voormelde beslissing een beroep bij de Raad heeft ingesteld, zodat dit onderdeel van haar betoog materiële grondslag mist.

Ten slotte stelt de verzoekende partij op algemene wijze dat met haar gezondheidstoestand rekening dient te worden gehouden om de bestreden beslissing teniet te doen. De Raad wijst er echter op dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij rekening wordt gehouden, maar dat gesteld wordt dat deze reeds eerder werd aangehaald en dat hierop reeds uitgebreid werd ingegaan in voormelde beslissing van 4 februari 2014. Uit het administratief dossier blijkt dat de op 13 december 2013 ingediende aanvraag middels de beslissing van 4 februari 2014 onontvankelijk werd verklaard en dat in het medisch advies van 31 januari 2014 – advies waarnaar voormelde beslissing van 4 februari 2014 verwijst – aangegeven wordt dat de verzoekende partij chirurgisch behandeld werd voor haar aandoeningen met volledige genezing als gevolg. In het medisch advies van 29 oktober 2014, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, wordt aangegeven dat het om exact dezelfde aandoening gaat die reeds afdoende behandeld werd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9ter en volgende van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE